

साद प्रतिसाद

October | Year 2024-25

Volume No. 4

www.rcsrpune.com

Club No. 52116
District: 3131

ROTARY CLUB OF PUNE SINHAGAD ROAD

»» E-BULLETIN 2024-25 ««

“रोटरी क्लब ऑफ पुणे शिवाजीनगर आयोजित स्वाती क्षीरसागर करंडक एकांकिका स्पर्धेत आपल्या क्लबच्या बुमरँग एकांकिकेचा दुसरा नंबर आला. सर्व कलाकारांचे कौतुक व हार्दिक अभिनंदन!!! खूप वर्षांनी असे सांघिक यश आपल्या क्लबला मिळाले.”

WWW.STORY.COM

3 5 4 6 8 9 5 0 1 8 7 8 4

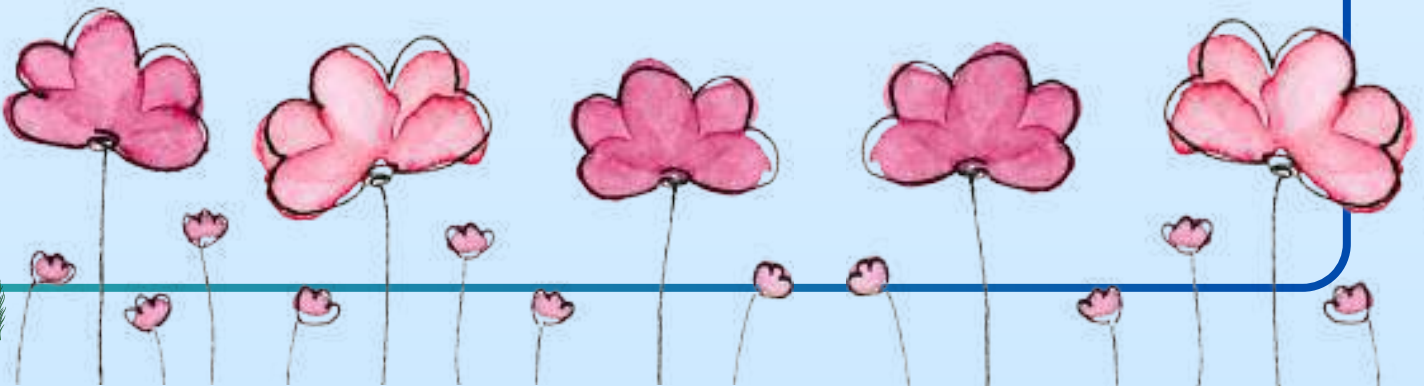
DIWALI SPECIAL EDITION 2024 ISSUE 01

बुमरँग

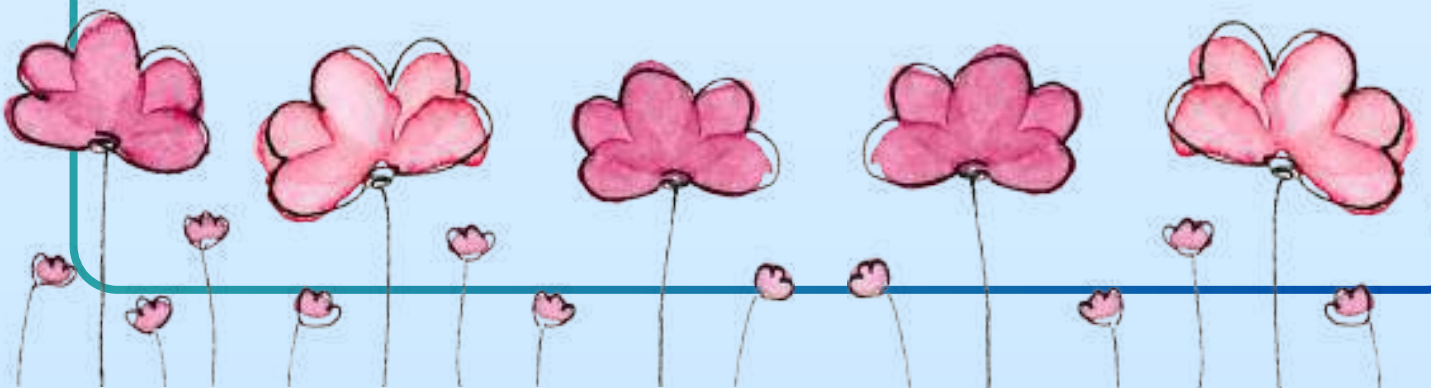
स्वाती क्षीरसागर करंडक रोटरी एकांकिका स्पर्धेत आपल्या रोटरी क्लब ऑफ पुणे सिंगड रोड ला एकूण ५ बक्षिसे मिळाली. ज्येष्ठ अभिनेता श्री. मोहन जोशी यांच्या हस्ते भरत नाट्य मंदिर येथे बक्षीस वितरण समारंभ झाला.

१. एकांकिका स्पर्धेत आपल्या रोटरी क्लबच्या बुमरँग एकांकिके चा दुसरा नंबर आला.
२. Rotaractor Category मध्ये Rtr. ओजस आर्विकर याला पहिले पारितोषिक मिळाले.
३. लक्षवेधी अॅक्टर कॅटेगरी मध्ये रो. सतीश कुलकर्णी यांना पिराजी च्या भूमिकेसाठी खास बक्षीस मिळाले.
४. रो. प्रकाश वसेकर यांना सर्वोत्कृष्ट डायरेक्टर म्हणून तिसरे बक्षीस मिळाले.
५. रो. प्रकाश वसेकर यांना सर्वोत्कृष्ट लेखक म्हणून उत्तेजनार्थ बक्षीस मिळाले.

सर्व कलाकारांचे आणि बॅक स्टेज आर्टिस्ट चे हार्दिक अभिनंदन!

एकांकिका स्पर्धेतील कलाकारांचा आपल्या क्लब मध्ये सत्कार

अध्यक्षीय मनोगत

नमस्कार मित्र मैत्रिणींनो,

आज आपला साद प्रतिसाद चा चौथा अंक प्रसिध्द होत आहे, जो आपण दिवाळी अंक म्हणून प्रसिद्ध करत आहोत. प्रथम तुम्हा सर्वांना दीपावलीच्या विशेषतः भाऊबीजेच्या खूप खूप शुभेच्छा !!

आज दिनांक ३ नोव्हेंबर (भाऊबीज) रोजी आपण सूर दीपावली हा जुन्या नव्या भावगीतांचा कार्यक्रम करत आहोत. या कार्यक्रमासाठी रो. सुधीर दारव्हेकर यांचे खूप सहकार्य मिळाले..हा कार्यक्रम आपल्याला नक्की आवडेल अशी आशा आहे.

सार्थक वृद्धाश्रम डोणजे येथे १६ वृद्ध लोक राहतात, त्यांच्यासाठी आपल्या क्लब मॅम्बर्स च्या सहकार्याने आपण त्यांना एक महिन्याचा किराणा मालाची मदत केली. या वेळी माझ्या बरोबर रो. मिलींद आणि रो. अभय मायदेव होते. हा एक सामाजिक दृष्ट्या महत्त्वाचा उपक्रम आपण गेले तीन वर्ष करत आहोत, त्याचे एक यथोचित मदत म्हणून नक्कीच समाधान आहे. यावर्षी Larissa ही Inbound Student ब्राझीलहून आपल्या पुण्यात रो. मोहिनी पवार यांच्या कुटुंबात आली आहे, तिचे पण पुणे एअरपोर्टवर स्वागत करण्यात आले. त्यासाठी रो. मोहिनी व राजेंद्र पवार, रो. देवा घोरपडे, रो. प्रियांका लागू माझ्यासोबत उपस्थित होते.

आपण यावर्षी आणखी एक वेगळा उपक्रम केला तो म्हणजे जखमी / अपंग अशा १५० जवान/सैनिक यांच्या साठी एक तासाचा करमणुकीचा कार्यक्रम आपण Queen Mary's Technical Institute खडकी येथे केला. नेहमी आपण आपल्या आप्त कुटुंबीयांसोबत कोजागिरी साजरी करत असतोच पण ज्यांच्या जीवावर आपण सुरक्षित आयुष्य जगत असतो त्या सैनिकांचे आपण काहीतरी देणे लागतो, या भावनेने रो. देवा याने ही कल्पना सांगितली, मला पण ती आवडली म्हणून लगेच अंमलात आणली. या कार्यक्रमात रो. हर्षवर्धन, रो. श्रीकांत बेडेकर, IPP लता यांचा करमणुकीच्या कार्यक्रमात हिरीरीने सहभाग होता. Ann सुप्रिया भुसारी ने या कार्यक्रमाचे अत्यंत रेखीवपणे सूत्रसंचलन केले.

यावर्षी अजून एक आनंददायक बाब म्हणजे या वर्षी रोटरी क्लब ऑफ पुणे शिवाजीनगर तर्फे आयोजिलेल्या स्वाती क्षीरसागर करंडक रोटरी एकांकिका स्पर्धेत आपल्या क्लबला ज्येष्ठ अभिनेता मोहन जोशी यांच्या हस्ते एकुण पाच बक्षिसे मिळाली... असे नभूतो न भविष्यती यश ज्यांच्यामुळे मिळाले त्यांचा उल्लेख तर व्हायलाच हवा.. रोट्टॅक्टर कॅटेगरी मध्ये ओजस आर्विकर..लक्षवेधी अभिनेता म्हणून रो. सतीश कुलकर्णी, रो. प्रकाश ला सर्वोत्कृष्ट दिग्दर्शन आणि सर्वोत्कृष्ट लेखक अशी दोन बक्षिसे मिळाली. सगळ्यात महत्त्वाचे म्हणजे आपल्या क्लबच्या बुमरँग एकांकिकेला स्पर्धेत दुसरे बक्षीस मिळाले.

या वर्षी आपण कोजागिरी सैनिकांबरोबर साजरी केल्यामुळे आपल्या क्लब मध्ये कोजागिरी परत साजरी करण्या ऐवजी आपण आपल्या क्लबमध्ये एक मनोरंजक संध्याकाळ या अंतर्गत आपल्याच क्लब मधील मित्र मैत्रिणींनी त्यांच्या आयुष्यामध्ये आलेले विनोदी अनुभव सांगून सर्वांचे मनोरंजन केले. हा कार्यक्रम सुद्धा खूप रंजक झाला. असे विविध कार्यक्रम मागील महिन्यात झाले. यापुढे पण असेच विविध कार्यक्रम, उरलेले प्रोजेक्ट्स यांच्या माध्यमातून आपण सतत भेटत राहूच.. मला माहित आहे की या सर्व गोष्टी तुमच्या सहकार्याशिवाय शक्य होऊच शकत नाहीत... त्यामुळे असेच सहकार्य मला यापुढे पण मिळेल अशी खात्री आहे.

- रो. अभय देवरे
प्रेसिडेंट

Quarterly Review Meeting

Queen Mary's Technical Institute, खडकी

एक मनोरंजक संध्याकाळ व एकांकिका स्पर्धेत भाग घेतलेल्या सर्व बक्षिसपात्र सभासदांचा सत्कार समारंभ

सार्थक वृद्धाश्रम प्रोजेक्ट डोणजे

Three members of our club visited सार्थक वृद्धाश्रम डोणजे on 2.10.2024.

1. Rtn. Abhay Devare
2. Rtn. Milind Biwalkar
3. Rtn. Abhay Mayadeo

We have given one month ration/kirana to the सार्थक वृद्धाश्रम as per their demand.

There were 16 old people residing in the आश्रम who had no relatives. The ashram is really in need of the funds to run the old age home. We also visited Sahil Super Market who provided the kirana items for one month and we handed over the cheque as per the bill.

This project is done self funded as our own members donated the amount of Rs. 27895/-. Rtn. Renuka Ingale and Rtn. Satish Kulkarni also decided to visit this place but couldn't make it.

Vocational training program for RCC Bramhanoli at Krushi Vidnyan Kendra Baramati

Vocational training program for farmers of Bramhanoli village for two days (7th & 8th Oct) at Krushi Vidnyan Kendre Baramati. Our club nominated five farmers for this training program.

There are 7 Rotary Districts of Maharashtra and Rotarians from various parts of state had organized training program for farmers at KVK- Krishi Vigyan Kendra (Farmers Science Center), Baramati, Pune, Maharashtra on 7th and 8th October, 2024.

Rtn. Manisha Kondaskar, Rtn. Rashmi Kulkarni, Rtn. Nilesh Dhahifule, Rtn. Dr. Sanjeev Jain and many were main convener of program. The focus of training was residue free and chemical free farming ways for sustainable farming and food production.

With support of Rotary Club of Pune Sinhgad Road (RCPSR) and motivation by President Rtn. Abhay Devare, farmers Shankar Kale, Navnath Kale, Rushikesh Kale from Rotary Community Corps (RCC) Brhmnoli and Santosh Vanjari, Shilpa Kashelkar from project implementation organization SVP had participated in this training program.

Project - Green Society

Project Rotary Green Society Under the Rotary Go-Green Society, RCP Wisdom initiated a Housing Society Meet on Sunday, 13th October 2024 in MKSS's Cummins College of Engineering for Women's at Karvenagar, Pune. We were Co-host of the program along with the other 4 clubs. DG Shital Shah inaugurated the function. Rtn. Keshav Tamhankar, District Chair, Green Society welcomed the audience and narrated the objective and methodology of Green Society. Then Chief Guest Shri. J P Shroff addressed the audience. Thereafter publication of Green Society Newsletter done by the DG Shital Shah. Mr. Hrishikesh Barve has given speech on Energy Efficiency methods in the flats and housing society. Mr. Shailesh Deshpande spoke on Water conservation methods in flats and housing society. Then Miss Ketki Sathe spoke on Creating garden and green cover in housing society. Finally Rtn. Vasantrao Walunjkar gave a vote of thanks.

6th Grand Installation Ceremony of the Rotaract Club of Pune Zenith

"शिखराभिषेक" On 26.10.2024 at CMA Bhavan, Karvenagar.

President Abhay Devare, Youth Director Rtn. Nitin Chaware, Admin Director, Rtn. Satish Kulkarni, Ann Neha Chaware attended the function.

Appreciation

Congratulations to Amey Pasalkar for his donation to APF for USD 500

A special recognition and award to Rtn. Deepak Mahajan for continued CSR support at Cantonment Hospital for underprivileged members of the society, on the occasion of Mahatma Gandhi Jayanti.

It's by the hands of Shri.Sunil Kamble serving MLA.

Many Congratulations to Rtn. Deepak Mahajan

Welcome Inbound Student from Brazil

Welcome inbound student LARISSA from Brazil to India.

On 12.10.2024, Larissa arrived at Pune Airport at around 7 am. Her Host family is Rtn. Mohini Pawar.

President Abhay Devare welcomed Larissa at the Pune Airport. Counselor Rtn. Priyanka Lagu, PP Rtn. Deva Ghorpade, Rtn. Mohini Pawar & Anna Balasaheb Pawar was also present at the Airport and welcomed Larissa. A representative from District 3131 was also present at the Airport to welcome Larissa.

आतापर्यन्त अनेक वेळा विमानप्रवास झाले तरी पहिला विमानप्रवासाचा अनुभव अविस्मरणीयच असतो

माझा हा आयुष्यातील पहिलाच विमान प्रवास तो ही एकदम परदेशी घेऊन जाणारा, परत त्यात नोकरी निमित्त दीर्घकालीन वास्तव्याचा असल्याने अजून जास्त हुरहूर होती. बाहेरून कल्पना येत नाही, इतके आतून विमान प्रशस्त होते. गेटवरून मुख्य धावपट्टीवर येईपर्यंत अगदी कारच्या गतीने येत होते. पण त्यानंतर दोन्ही जेट इंजिने पूर्ण गतीने चालू केल्यावर विमान प्रचंड गतीने धावताना आवाजही परकोटीला पोहोचला होता. एक हलकासा धक्का घेऊन विमानाची पुढील बाजू हवेत उचलली गेली तेव्हा मनातील धडधड वाढली, हवेच्या कमी दाबाने कानाला दडे बसल्यासारखे वाटल्याने क्षणभर डोळे पण मिटून घेतले. त्यानंतर खिडकीतून बाहेर बघितले तर जुहूची किनारपट्टी सोडून विमान समुद्रावरून चालले होते व थोड्याच वेळात ढगावरून पुढे चालले होते. सर्वत्र ढगांचे कापसासारखे पुंजके तरंगत होते, खूप छान नजारा होता. त्यानंतर मी विमान परत सर्वत्र निरखून पाहीले. एकदम लहान जागेत सगळे कसे टापटिपेने बसविले (सेट केले) होते.

१९९२ साली तेव्हा विमान/हवाई सुंदरी फळांचा ज्यूस, कोल्ड ड्रिंक, टॉफी भरपूर घेऊ देत असत. लहान मुलांना खेळणी गिफ्ट देत असत. (त्यानंतर हे सर्व खर्चकपाती नावाखाली बंद झाले). एकदा वॉशरूम जावून फ्रेश झाल्यावर बाहेर येताना दाराशी थोडीशी झटापट करावी लागली, पण त्याचा आवाज ऐकून (आत कोणीतरी नवीन प्रवासी असल्याचे जाणवून) हवाई सुंदरीनेच दार उघडून त्याची पद्धत सांगितली. त्यानंतर गरम केलेले भारतीय शाकाहारी जेवण आले. त्यानंतर थोड्या वेळात विमानाच्या खिडकीतून खालचे वाळूचे डोंगर/टेकड्या, मधूनच नागमोडी जाणारे प्रशस्त रस्ते दिसत होते. कधी तरी छोटे शहर नजरेस पडत होते. तेव्हा जगाच्या नाकश्यावर UAE व दुबईचे अस्तित्व निर्माण होत असल्याने तेव्हा मोठ्या-मोठ्या गगनचुंबी इमारती अस्तित्वात आल्या नव्हत्या. बाहेर बघत-बघत हळूहळू दुबई आंतर-राष्ट्रीय विमानतळ परिसर दिसू लागला. मुख्य धावपट्टीवर उतरताना चाके जमिनीवर टेकल्यावर देखील काही अंतर विमान प्रचंड वेगाने वर प्यायल्यासारखे धावत होते. मग ताळ्यावर येऊन दावणीला बांधल्यासारखे निमूटपणे आपल्या जागी शांत उभे राहिले. तेव्हा हा विमानतळ अगदी छोटासा होता. विमानात जाण्यासाठी तेव्हा “प्रवासी बोर्डिंग/एरो ब्रिज” अस्तित्वात नव्हते. त्यामुळे विमाने कुठेतरी एखाद्या कोपऱ्यात उभी करून शिडीने खाली आल्यावरच तेथील उन्हाळ्याची (उच्च तपमानाची जाणीव झाली). त्यानंतर D-NATAच्या बसेसनी प्रवाश्यांची मुख्य इमारतीपर्यन्त ने-आण केली जात होती.

या नंतर अनेक वेळा विविध एअरलाईन्सच्या विविध विमानातून प्रवास केला. एकदा Boeing 747 Bubble Top या विमानातून प्रवास केला तेव्हा नेहमी प्रमाणे एकाँनॉमी क्लास ओवर-बुक झाला होता, तर बिझिनेस क्लास कमी बुकिंग होते. म्हणून कॅप्टनने शेवटी आलेल्या लोकाना डबल डेकर मधील वरच्या क्लास मध्ये बसविले. अर्ध-वर्तुळाकार सिटची रचना असलेला हा भाग अरब सुलतान/ उच्चपदस्थ लोकांच्या मिटिंगसाठी/ कुटुंबांच्या साठी राखीव असावा असे वाटले. १९९२ साली उपलब्ध असणाऱ्या विमानांची प्रवासी क्षमता ९० जणाची होती. तर त्यानंतर झालेल्या तांत्रिक प्रगती मुळे विमानांचा आकार व प्रवासी क्षमता वाढत जात आहे. २०१२ साली Airbus A-380 मधून लंडन-दुबई प्रवास केला होता, त्याची प्रवासी क्षमता ८५० लोकांची आहे. साहजिकच एवढे प्रवासी हाताळण्यासाठी विमानतळावरील सेवा-सुविधा वाढवाव्या लागतात व त्यामुळे विमानतळ देखील प्रशस्त व अत्याधुनिक करावे लागत आहेत. पण सध्या परत मागील २ वर्षांपासून ट्रॅवल-टुरिझम उद्योग घसरणीला लागला आहे.

चीन व कोरियाला जाताना मुंबई-सिंगापूर पण प्रवास बरेच वेळा झाला, त्यावेळी ट्रांझिट मध्ये काही तास घालवावे लागायचे, त्यामुळे निसर्गरम्य चांगी एयरपोर्टची बऱ्यापैकी माहिती झाली होती. तिकडे देखील विमान उतरताना स्वच्छ समुद्रकिनारा, खोल समुद्रात (deep sea) नांगर टाकून उभी असणारी जहाजे, इंडस्ट्रियल एरिया, सुंदर इमारती, आकर्षक झाडी, बागबगीचे, प्रशस्त रस्ते व शिस्तबद्ध गाड्या यांचा नजारा देखील प्रेक्षणीय असतो. तर युरोप मध्ये जाताना-येताना बहुतेक वेळा पहाटे-दिवसा प्रवास करावा लागला होता, तेव्हाचे विमानाच्या खिडकी बाहेरील दृश्य तर अवर्णनीय असते. मध्य-अशिया व युरोप यांच्या सीमेवरून जाताना इराण-इराक यांच्या सीमेवरील उघडे-बोडके छोटे-मोठे डोंगर, मधूनच एखाद्या रेषेप्रमाणे दिसणारी नदी, छोटी शहरे, तर युरोप मधील हिरवी-पिवळी शेतांच्या रंगाचा सुंदर मिलाफ, हिमआच्छादित पर्वत शिखरे, नद्या, छोटी शहरे-रस्ते, छोटे विमानतळ, तर एखाद्या कुशल चित्रकाराने चितारलेली वाटतात. मागील काही वर्षात विमानाच्या समोर तसेच तळ-भागात देखील कॅमेरे बसविलेले असतात व त्यातील दृश्ये आपल्या सिटसमोरील स्क्रीनवर नावासह दिसू शकतात (जास्त पैसे देऊन घ्यावी लागणारी विंडो सीट मिळाली नाही तरी तुमची बाहेर बघण्याची हौस फिटते) ते जर तुम्ही तुमच्या मोबाइल कॅमेऱ्यात टिपली तर माहितीत नक्कीच भर पडते.

- Rtn. शरद लागू

सिमोलंघन....

विजयादशमी आली की गोष्ट येते सिमोलंघनाची.

शांततेच्या सीमा ओलांडून सुष्टांचा दुष्टांवर विजय.

मृदुतेची सीमा ओलांडून सत्याचा असत्यावर विजय.

आणि सत्याच्या विश्वासावर न्यायाचा अन्यायावर विजय.

हे सारे विचार वर्षानुवर्षे आपल्या कानावर येऊनही त्या जीवन मूल्यांचा आपल्या वागण्यातून स्विकार झाला आहे असे वाटत नाही.सत्य न्याय यांचा विजय सहजपणे आणि विलंबाने कां होईना खात्रीशीर होताना दिसत नाही.या वास्तववादामुळे आपण या मूळ शाश्वत मूल्यांपासून दूर चाललो. ही मूल्ये पुनर स्थापित होणे यासाठी प्रयत्न होताना दिसत नाहीत आणि या उलट या श्रेष्ठ अशा मूलभूत संकल्पना व्यवहार्य वाटत नाहीत. पण असे होणे हे अतिशय घातक आहे कारण यातून समाजाचा नैतिक स्थर खालावत जाणार हे निश्चित.

आता सीमा ओलांडायची एवढंच लक्षात राहिलं आहे

तत्व,मूल्य,सत्कर्म,सत्य,न्याय हे विसरले जाते आहे

आपल्या संस्कार,रूढी परंपरा सोडणे यांत भूषण वाटते

अर्धवट ज्ञान,दुसऱ्याचे अनुकरण हे अधपतन आहे सिमोलंघन नव्हे.अंध अनुकरणातून दसरा,संक्रात हे सण मागे पडले पाडव्यापेक्षा न्यू इयर जास्त स्वीकार्य वाटू लागले वाढदिवसाला ओवाळण्यापेक्षा दिवे विझविणे सुरु झाले,आत्याम्याची शांती मुक्ती,रेस्ट इन पीस मध्ये बदलली

सोप्या अन सोयीच्या गोष्टींचे अनुकरण सुरु झाले,

आपले रीती रिवाज शास्त्रीय आधारावर आणि हिताचे आहेत आणि आयुष्य संपन्न करणारे आहेत हे विसरले किंवा जाणीवपूर्वक कानाडोळा केले गेले. आपल्याच प्रथा पद्धती वर टीका करणे, हे पुढारले पणाचे मानले जाऊ लागले.आपल्याच जीवनपद्धती परदेशातून आपल्याला शिकवल्या जाऊ लागल्या की आपल्याला पटतात.वैचारिक खुरटेपणा दाखवत आणि आपले चांगलेपण झुगारून,दुसऱ्याचे वेडेपण अंगीकारणे हे सिमोलंघन नव्हे.

जन्म मृत्यू यामधला काळ हा आपला आहे,त्यालाच आपण जगणे मानतो.हेच जगणे,भारतात जन्माला येऊन आपली संस्कृती समजून त्यात समरसून जगणे यालाच या जगण्याचे सोने होणे असे मी मानतो. जागरूकतेने,सतर्कपणे,समजून घेऊन जीवनाला अर्थ प्राप्त करून देणे ही त्या यशस्वी जगण्याची संकल्पना. अन्यथा तो आला आणि काही काळ जगून तो गेला हे जगणे निरर्थक नाही कां?

आपण पाहतो त्यापेक्षा विश्व मोठे आहे,पुढे जाऊ तसे क्षितिज विस्तारत जाईल आणि हीच ती अनंताची संकल्पना.त्या अनंताचा वेध घेणे आणि उन्नत अवस्थेचा सततचा पाठपुरावा हीच ती सिमोलंघनाची संकल्पना.

त्यासाठी संघटित होऊन आजची आपली वेस ओलांडायची आणि प्रगतीचा मार्ग जोखाळायचा.

यातून जे लखलखते सुवर्ण हाती लागेल ते एकमेकांत वाटायचे आणि यातून आपले जगणे आणि समाज समृद्ध करावयाचा.

सुशिक्षित आहोत,संस्कारित आहोत आणि आपले ज्ञान वैचारिकतेच्या मुशीतून तावून सुलाखून घेऊ या. यातून हिंदू सणांचे आणि परंपरांचे आकलन होईल त्यावर अभ्यास होईल आणि त्यातून डोळसपणे आपण योग्य ते स्वीकारू या आणि आपल्या भारतीय जीवन मूल्यांचा प्रसार करू. हा प्रसार हे भारतीय संस्कृतीचे खरे सिमोलंघन.

आपलं जगणं सफल संपूर्ण असावे,आपण या पृथ्वीवरचे हे काही काळाचे ओझे म्हणून जगणे हे कोणालाच अभिप्रेत नाही.असे झाले तर पशु आणि मानव यांत भेद राहणार नाही.खाण्यासाठी जगण्यासाठी जागा बदलणे याला स्थलांतर म्हणतात.मात्र उन्नतीसाठी निती मूल्य जपत आपल्या मर्यादेचे भान ठेऊन, विचारपूर्वक आपल्या कार्यक्षेत्राचा परीघ प्रयत्न पूर्वक आणि निष्ठेने विस्तारत नेणे हेच खरे सिमोलंघन.

आनंदाचे क्षण

आनंदाचे क्षण” म्हणजे जीवनातले ते खास सुंदर क्षण, ज्यांच्या आठवणींनीही मन प्रसन्न होते. हे आनंदाचे क्षण विविध गोष्टींमध्ये सापडू शकतात—कुटुंबासोबत वेळ घालवताना, मित्रांसोबत हास्यविनोद करताना, आवडते काम पूर्ण करताना किंवा निसर्गाच्या सानिध्यात असताना ही. या क्षणांच्या अनुभवासाठी कोणीतरी सोबतीला हवेच असे काही नाही. एकटं असतानाही हे क्षण सहज सापडतात फक्त आपल्या मनाची कवाडं उघडी हवीत.

एकटेपणा कधी एकटा येत नाही. येताना सोबत आठवणींचं मोहोळ घेऊन येतो. आणि कितीही नको म्हटलं तरी आठवणी एकापाठोपाठ येत राहतात. या आठवणी सुखद असतील तर त्यांच्या पुनःप्रत्ययाच्या आनंदसागरात स्वतःला झोकून देतो आपण. पण तेच जर दुःखद प्रसंग असतील तर त्या दुःखाची धार बोथट झालेली असली तरी काळीज हेलावून टाकतात. या बऱ्या वाईट आठवणींचा पसारा आवरायचा हा एक प्रकारचा मनाचा व्यायाम आहे, जो आपला आपणच करायला हवा. त्यासाठी ध्यानाची मदत घेता येते. ध्यान करताना एखादाच का होईना असा क्षण लाभतो की त्यावर पुढचा बराच काळ आनंदात जातो.

अचानक आलेली पावसाची सर, सकाळ/ संध्याकाळचा संधिप्रकाश, बागेतल्या गुलाबाला आलेली कळी, अनपेक्षितपणे ऐकू आलेलं आवडतं गाणं, सकाळी जाग आल्यावर ऐकू येणारा पाखरांचा किलबिलाट, सभोवार पसरलेलं नितळ पारदर्शी चांदणं, अथांग समुद्राची ऐकू येणारी धीरगंभीर गाज या सगळ्या गोष्टी आयुष्य आनंदानं जगण्यासाठी नवी उमेद, नवं बळ देतात. या गोष्टी पाहण्याची नजर मात्र हवी .

प्रत्येकाची आवड वेगळी तसेच छंद ही वेगळे . दाटून आलेली संध्याकाळ, मिळालेला हवाहवासा एकांत (एकटेपणा नव्हे), कानातून अलगदपणे मनात झिरपणारे लता, रफी, मुकेश यांचे स्वर, पश्चिम क्षितिजावरचे मावळतीचे रंग, पक्ष्यांची घरट्याकडे परतण्यासाठी चाललेली लगबग पाहताना जाणवते की खरंच, हे जग सुंदर आहे.

आयुष्यभर सुखाकरता धडपडणे हा माणसाचा आवडता ध्यास असतो. अवघं आयुष्य या धडपडीत, सुखाची स्वप्नं पाहण्यात आणि सुखाची संधी शोधण्यात व्यतीत होते. मध्येच केव्हातरी दोन चार आनंदाचे, सुखाचे क्षण हाती लागतात पण ते आनंदाचे होते हे कळण्यापूर्वी हातातून निसटून जातात. या निघून गेलेल्या क्षणांचा सुगंध वातावरणात दरवळत राहतो. क्वचित् आनंदाचा क्षण आला, जाणवला तरीही तो क्षण प्रत्यक्ष अनुभवण्याऐवजी, तो ओसरून तर जाणार नाही ना या काळजीने मन अस्वस्थ होते. तरीही सुखाची / आनंदाच्या क्षणांची ओढ काही संपत नाही .

म्हणूनच भूतकाळाची खंत न करता, भविष्याची चिंता न करता, वर्तमानामध्ये राहणं आणि आलेल्या प्रत्येक दिवसाचं दिलखुलासपणे स्वागत करणं हे शिकायला हवं. जे नाही त्यापेक्षा जे आहे त्याचा मनमुरादपणे आस्वाद घेता यायला हवा. आलेल्या प्रत्येक क्षणाचा सोहळा करता यायला हवा.

सोहळा या शब्दावरून आठवलं,

भगवान श्रीकृष्णाच्या व्यक्तिमत्त्वाचा वेध घेताना दुर्गाबाई भागवत म्हणतात, “ज्याला कृष्ण समजला, त्याच्या आयुष्याचा सोहळा झाला... आयुष्यात काही सोडावे लागले तरी खूप कसे रहायचे हे कृष्ण शिकवतो... आयुष्यात काही नाही तरी कृष्ण बनून, हातातून निसटलेल्या गोष्टींचा, क्षणांचा, स्वप्नांचा, आठवणींचा सोहळा करता आला पाहिजे!

- Rtn. भावना दफ्तरदार

#हरवलेली दिवाळी

दिवाळी आली म्हणून
कपाट साफ करता करता
मिळाला वेष्टणात बांधलेला
छान छान ग्रीटिंग्साचा गट्टा

नजर जातात त्यांच्यावर
हरवले मी पूर्वीच्या जगात
दिवे पणत्या आकाशकंदील
गुजगोष्टी करू लागले कानात

झाले मनातून नोस्टॅजिक
आठवले अभ्यंगस्नान अनू
रंगोत्सव, दीपोत्सव आणि
सजलेली घरातील रोषणाई

फटाके, अनार, भुईचक्र
लवंगी आणि लक्ष्मी माळ
सोबत चकली, चिवडा आणि
लाडू करंजीचा लज्जतदार फराळ

विचार करता करता वाटले
बदलली आहे का दिवाळी?
नव्या युगाकडे जाता जाता
हरवली आहे का दिवाळी?

शुभ दिपावली ची झाली
आता हॅपी दिवाली
पारंपारिक फराळाची जागा
जंक फूड ने घेतली

तेलाच्या पणत्या जाऊन
आल्या LED च्या पणत्या
एकमेकांच्या गाठीभेटी ही
आता झाल्या virtual च्या

पण बदल अपरिहार्य आहे
मग त्याचा स्वीकार व्हावा
कधीतरी फराळ ऐवजी
पिझ्झा बर्गर खाऊन पहावा

एक सांगू का?
कधीच हरवत नसतात
जुन्या पद्धती आणि गोष्टी
हरवत असते ती भावना
आणि बघण्याच्या दृष्टी

बघा थोडे सकारात्मकतेने
वाटेल आताची ही खरी दिवाळी
पणत्या दिवे आकाशदीप
उजळायला लागतील मनोमनी

- रो. आरती भट